

Русиновъ спасилъ и себе си, и другаритѣ си. Тоя младъ човѣкъ е безъ образование, не може да говори по мегдани (скромненъ е — черта необикновена между насъ въ градоветѣ), но чете смислено и е човѣкъ съ чиличенъ характеръ. Ето тоя младъ селянинъ не е трепналъ предъ ужаса тогава. Презъ решителния пощенъ разпитъ въ Бѣлоградчикъ, на който сж присѣдствували и маскирани хора, Борисъ Русиновъ заявилъ:

— Защо сж приказки! На кжсове да ме режете, живъ да ме горите — все едно: дружбашъ съмъ билъ и дружбашъ ще умра!

Види се, никой другъ не е правилъ такова изявление, та единъ отъ „непознатитѣ“ се трогналъ. Помогналъ е, навѣрно, и новиятъ тогава околийски началникъ, нѣкой си Живковъ, селянинъ отъ Ружинци, радикалъ. „Отписанитѣ“ върбовченци били пощадени и една заранъ се явили въ селото си — при общисливне и радостъ.

Така — Върбовчець не е дало жертви. Ако би се постъпило така и по другитѣ села! Но нали хората отъ това непострадало село сж слизали всѣка срѣда въ своя пазаренъ центъръ Ружинци (кждето въ редъ кжщи и до днесъ се слушатъ припѣви на окаяни майки) и нали тѣ тамъ сж се срѣждали съ познатитѣ си отъ цѣлата тази източна половина на околията... Така възпламнало е отъ негодувание и това кротко село!

— — — — —
Лежа въ люлката си съ просияла душа: сега вече съвсемъ ми е ясно, че даже крот-